

i en bestemt Tid af Sommeren at drive Handel sammesteds;

e) at det tillades Nordmænd at føre Lommerladninger til Thorlafshavn og at den ved Placat 11te Mai 1847 givne Tilførsels- og Handelsstilladelse tøvrigt fornyes;

f) at der autoriseres et Handelssted ved Passarbardós i Øster-Stapafjells Søsæl eller dog heller ved Hornassardós, hvis sammens Beseiling er ligesaa tryk; og

g) at det tillades alle bosatte Handlende i Landet at bringe og hente afslags Nødvendigheds- og vægtige Varer paa enhver Vig, dog at det ikke tillades dem at bruge mindre Vægt end 5 Lpd. Ved med tilhørende Apparater og ikke mindre Maalekar end ¹/₂ Tøndemaal.

Naar man sammenholder Althingets 2de foransførte Petitioner, vil det sees, at den væsentligste Forskjel mellem samme er den, hvad den udenrigske Handel angaaer, at, medens Petitionen fra 1845 gik ud paa, principaliter at andrage paa Tilladelse til d ireete Beseiling for Fremmede af hvilketsomhest Handelssted i Island, er dette i 1849 Naars Petitionen opgivet, hvorimod man har taget den subsidiaire Begjæring om, at de Fremmede skulde først beseile en af de foreslaaede 6 Havne, førend de kunne anløbe de andre Handelssteder i Landet, til Følge. Dernæst er der med Hensyn til den indenlandske Handel den Forskjel, at, medens der i Petitionen af 1845 var andraget paa Tilladelse af Dplandskhandel, er dette i 1849 opgivet og i dets Sted andraget paa Tilladelse for de i Handelsstederne paa Island bosatte faste Handlende at føre deres Varer til og afhente islandskke Varer fra Kysten, hvor ogsaa islandskke Producter skulle kunne indforhandles under de ovenfor nærmere anførte Betingelser.

Efterat derpaa nogle nærmere Erklæringer og Oplysninger vare indhentede om Beliggenheden og Besskaffenheden af de Handelssteder og deres Havne, hvorom der ifølge det Anførte nærmest kunde blive Spørgsmaal ved Hande-

lens Frigivelse for fremmede Nationer, og hvilke Erklæringer gik ud paa at anbefale de foransførte 6 Havne, dog saaledes at Seydisfjord træder istedetfor Berufsfjord paa Østerlandet, blev der ubearbejdet og forelagt den i Reykjavik i 1851 sammentraadte Forsamling Udkast med tilhørende Motiver til en Lov, indeholdende nogle Bestemmelser om Skibsfart og Handel paa Island.

Saaledes som denne Overskrift allerede antyder, var det ikke Hensigten med dette Lovforslag at give en ny almindelig Handelslov for Island, men kun at aabne Fremmede Adgang til Landet under visse nærmere bestemte Betingelser, hvoriblandt det navnlig havde sig for Øie, at Handelen kunde blive hændragen til een eller nogle saa Hovedhavne og de der oprettede Hovedetablissementer.

Det blev saaledes foreslaaet, at Fremmede kun skulde kunne vente Tilladelse til at anløbe Reykjavik eller et af de andre Handelssteder paa Island, som dermed maatte blive sat i Klasse, og der afhænde deres Varer af alle Slags til de paa Stedet bosatte Kjøbmænd uden nogen Tidsindskrænkning, hvorimod de til andre Indvaanere ikkun skulde kunne afhænde Kornvarer, Lommer, Ved, Steenful og Salt og dette kun i et Tidsrum af 3 Uger paa hver Fart. Og skulde de Fremmede for de ommeldte Tilladelser erlægge en Afgift af 5 Rbd. pr. Commercialæst af Skibets Drægtighed for Ind- og Udgaende, samt derhos sædvanligt Pasgebyr, eller 36 f. pr. Commercialæst. Derimod blev den indenlandske Handel ikke ved Lovforslaget berørt, uden forsaavidt der ved Udkastets § 1 blev givet de faste Handlende paa Island Ret til at fragte fremmede Skibe til deres Handel paa Island, samt ved § 8 til at lade deres egne eller de af dem fragtede Skibe anløbe Steder paa Kysten for at bringe solgte og afhente høote Varer, samt til at tilforhandle sig Landets Producter og til Indbyggernes eget Brug at afhænde visse Nødvendighedsvarer.

Det nysommeldte Lovforslag blev imidlertid i meget væsentlige Dele tilraadet forandret af den islandskke Forsamling, hvis Hovedindvendinger imod samme gik ud paa, at den derved indrømmede Handelsfrihed var altfor begrænd-